

Till Mor på 90 årsdagen den 12 November

1929

I dag har nittio år så förgått,
sen ryktet förmälde att Öbergs i Viby en flicka har fått.

Augusta de kallade flickungen rara,
och så var hon räknad bland syskonens skara.
Hon växte som andra bland tuvor och stenar,
bland gränar och tallar och buskar enar,
hon gunga på vågen å Sörfjärdens bölja,
då Far ut på fiske hon med måste följa.

Så svunno snart barnåmens lyckliga dagar,
hon ville se annat än hemgårdens hagar.
Att flytta ur socknen det sed ju ej var
och plats fick hon också hos sjelva prostfar.
Ej långt ifrån prästgården ligger ju Tuna,
där fanns det en yngling med ögon så bruna
med rosiga kinder och hjärta som klappa
han lade ut kroken och genast hon nappa.

u
Augusta och Kalle kom snart på det klara
de bleka varandra och så skall det vara.
Nu bilda de hem fastän litet och ringa
tillgångarna små pretantionerna inga.
De voro dock glada de hade varann
ty glad var Augusta och hurtig var han.

Snart började barnskaran också att komma
som sed var den tiden så blev det rätt många.
Men Mor hon vävde och sydde och sticka
så snygga hon hade båd pojke och flicka
och Pappa han knoga med spade och hacka
han plöjde och sådde båd åkrar och backar
men hur han än gnodde så ville det till
om det skulle räcka till mer än potatis och sill.

Hur knappt det i hemmet ibland kunde bliva
man hörde dock aldrig dem allvarligt kiva.
De älskade hjärtligt båd barn och varandra
och funno ej skäl då att tillvaron klandra.
Men barnen de yuxo och dagarna gingo
och platser hos andra de småningom fingo.
Nu blevo bekymren långt större än förr
då Mor ej fick stänga om dem hemmets dörr.
Hon bad då sin Fader i himmelen höga
att han ej från barnen må vända sitt öga.

När några av barnen nu själva sig redde
och tiderna också sig ljusare tedde
så började Far och Mor talas vid
om ljusare dagar i kommande tid.
Men som våra dagar vi själva ej äga
och därom vi hava så litet att säga
och Fadern därovan ej räknar som vi
så blev det helt motsatt vad det skulle bli.

Ty Far rycktes bort ifrån mödan och striden
och Mor stod där ensam med sorgen i tiden.
Nu syntes det värre än nånsin tillförne
och vägen blev vuxen med svåraste törne.
Dock dagarna avunne och barnen kom ut
och klara sig alla rätt skapligt till slut.
De bildade hem, fingo makan och maken
och barnbarnen höllo snart gammal mor vaken,
men sällan ändå blir hon trött på de unga
ehuru de bråka och gräla och sjunga.

I dag fastän åren är ovanligt många,
och livsdagens skuggor rätt långa,
står Farmor ibland oss så fryntlig och rak
så flickan man anar vid åsyn från bak.
Och alla beundra och älska vår Mor
Båd unga och gamla och liten och stor.
Ja, måtte hon leva i hundra år,
det är ju så lite som nu återstår.

Och mycket man än kunde lägga härtill
om ~~klott~~ tankar blott ordnades såsom man vill.

Jag måste dock sluta de tarvliga rader
och bedja till Herren vår himmelske fader
att han må välsigna vår älskade mor
de dagar hon ännu blir kvar som jag tror
och sedan ledsaga till himmelska höjder
den själ som ren tröttnat på jordiska fröjder.
Ja må hon få leva ännu litet här
och sedan för evigt i härlighet där.